



## PARAULA I VIDA

# Pregària i almoïna van unides



La Quaresma reclama una mirada atenta i un compromís sempre renovat envers els més pobres i vulnerables. Quant de valor que té l'almoïna feta per amor. Ja el Dimecres de Cendra vam escoltar el consell de Jesús demanant que el deixeble pregui, dejuni i faci almoïna, perquè «el Pare que veu en el secret, t'ho recompensarà» (Mt 6,18). Si la Quaresma és moment de descobrir la misericòrdia de Déu és perquè també nosaltres esdeinguem més misericordiosos: «Feliços els compassius: Déu els compadirà» (Mt 5,7). La pregària ens obre el cor a Déu i l'almoïna ens l'obre al germà que ens necessita, i és evident que no només necessita diners o coses materials... L'almoïna, representa una manera palpable d'ajudar els pobres i, al mateix temps, un exercici ascètic per a alliberar-nos de l'egoisme propi i de la seducció de les riqueses, per no quedar enganxats als béns terrenals, que són «vanitat de vanitats» com diu el Cohèlet (Coh 1,2). Donant, ens fem més lliures, ens alliberem, i alhora ajudem les causes més nobles i les persones vulnerables que tenim a prop.

Més en concret, l'almoïna ens educa a «veure» a fons i a «sortir» a l'encontre del proïsme en les seves necessitats i a compartir amb els altres el que la bondat divina ens fa posseir. Tot ho devem als més pobres. Ens hauríem de convèncer que no som propietaris dels béns que posseïm, sinó que tan sols en som administradors. Els béns materials tenen un valor social segons el principi del seu destí universal (Catecisme núm. 2.404). Ja ens adverteix Sant Joan: «Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, ¿com pot habi-

tar dintre d'ell l'amor de Déu?» (1Jo 3,17). Aquesta crida a la compartició solidària dels propis béns, ha de ressonar més plenament encara en països com el nostre, de clara majoria cristiana, perquè socórrer els pobres, és un deure de justícia abans que de caritat, i amb les almoïnes podem subvenir a les urgències, com ara els refugiats i els llocs destruïts per les guerres, així com tants llocs del món que necessiten de la nostra comunió de béns efectiva. Compartir és una bella aspiració del creient.

Les característiques pròpies de l'almoïna cristiana són que sigui secreta, sense cridar l'atenció ni esperar els reconeixements humans, i que sigui feta per a glòria de Déu i per al bé dels germans. No és pura filantropia, sinó expressió concreta de la «caritat», la virtut teològica que pressuposa la conversió interior a l'amor a Déu i als germans, per imitar Crist, i sabent que «fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35). Cada vegada que compartim els nostres béns amb el necessitat, per amor a Déu, experimentem que és en l'amor on hi ha la plenitud del viure, i recuperem més del que hem donat, en benedicció, pau, satisfacció interior i alegria. L'almoïna fins ens predisposa al perdó dels pecats ja que diu Sant Pere, «tingueu un amor intens entre vosaltres, perquè l'amor cobreix una multitud de pecats» (1Pe 4,8). També ens educa a la generositat de l'amor, i a l'amor més gran, aquell que arriba fins a donar-se un mateix, del tot. El que dona valor a l'almoïna és l'amor, que inspira formes distintes de lliurament, segons les possibilitats i les condicions de cadascú, i que reconeix en els pobres la presència del mateix Jesucrist.

† Joan-Enric Vives  
Arquebisbe d'Urgell

## ACTUALITAT

# Dia del Seminari a Urgell



L'Arquebisbe Joan-Enric Vives, President de la Comissió episcopal per al Clergat i els Seminaris, de la Conferència Episcopal Espanyola, va presidir l'Eucaristia el diumenge dia 20 a la Residència Sagrada Família i a la Capella de la Residència Sant Josep de La Seu d'Urgell en la Diada del Seminari. Després de comentar breument les lectures del diumenge, va animar a pregar i a ser solidaris amb els seminaristes del Seminari Diocesà d'Urgell, va pregar per les vocacions a la vida sacerdotal, encomanant els seminaristes i els formadors a Sant Josep, i subratllant el valor «essencial» de la persona dels sacerdots que s'ha posat de manifest en la pandèmia per poder tenir acompanyament espiritual als malalts i gent sola i vulnerable. La celebració comptà amb la presència de les Germanetes dels Ancians Desemparats i dels residents que formen la Llar. Concelebraren amb l'Arquebisbe, el Vicari general de la Diòcesi, Mn. Ignasi Navarri, i Mn. David Codina.

## APUNTS PER A L'ANÀLISI

# La Mare que neteja el culet al nen

Fa tants anys que ens han parlat de Déu que segur que li heu posat cara. La barba blanca i la seva edat avançada són els grans atributs en l'iconografia divina. Avui us vinc a trencar el motllo i us proposo contemplar Déu com una mare netejant el culet del seu nadó després que s'hagi fet caca.

Em sembla que no trenco cap tabú ni caic en cap sacrilegi. La imatge de la mare que li treu la caca al nadó depura tendresa. Amb quina delicadesa s'esmerça en deixar net l'infant i amb quina delicadesa l'alleva de la incomoditat. La mare se sobrepesa a la pudor que l'ofèn quan obre el bolquer. Tant se val, com si no la sentís.

Des d'un primer instant, el nen li mostra a la mare el seu profund agraïment per aquest gest humil. Un agraïment profund que roman al llarg dels anys.

Quan percebem a Déu fent això amb nosaltres trobem molts més mo-

tius per confiar en Déu i posar-nos a les seves mans perquè faci en nosaltres la seva obra de neteja. El fet d'haver estat netejats i cuidats per Déu, tantes i tantes vegades, ens apropa a aquesta Mare dolça. I és que som fills seus.

No hi ha cap mare que vagi comptant quantes vegades ha hagut de canviar els bolquers al fill. Tampoc Déu no ha comptat mai les vegades que ens ha hagut de netejar. El perdó de Déu és incondicional i no por-

ta el compte de les vegades que ens hem fet caca.

Permeteu-me que no entri en la controvèrsia de si ha de ser la mare o el pare qui canviï el bolquer, però no hi ha ningú com la mare que li mostri més tendresa al fillet. Per tant, no ens ha de fer res que Déu pugui ser la Mare. Així és l'Amor de Déu: maternal.

Mn. Valentí Alonso i Roig  
Rector a diverses parròquies del Penedès

## PALABRA Y VIDA

## Oración y limosna van unidas

La Cuaresma reclama una mirada atenta y un compromiso siempre renovado hacia los más pobres y vulnerables. ¡Cuánto valor tiene la limosna hecha por amor! Ya el Miércoles de Ceniza escuchábamos el consejo de Jesús pidiendo que el discípulo rece, ayune y haga limosna, porque «*tu Padre que ve en lo escondido, te recompensará*» (Mt 6, 18). Si la Cuaresma es momento de descubrir la misericordia de Dios es para que también nosotros seamos más misericordiosos: «*Bienaventurados los misericordiosos, porque ellos alcanzarán misericordia*» (Mt 5,7). La oración nos abre el corazón a Dios y la limosna nos la abre al hermano que nos necesita, y es evidente que no sólo necesita dinero o cosas materiales... La **limosna**, representa una manera palpable de ayudar a los pobres y, al mismo tiempo, un ejercicio ascético para liberarnos del egoísmo propio y de la seducción de las riquezas, por no quedar enganchados a los bienes terrenales, que son «*vanidad de vanidades*» como dice el Qohélet (Eclo 1,2). Dando, nos hacemos más libres, nos liberamos, a la vez que ayudamos las causas más nobles y a las personas vulnerables que tenemos cerca.

Más en concreto, la limosna nos educa en «*ver*» a fondo y en «*salir*» al encuentro del prójimo en sus necesidades y en compartir con los demás lo que la bondad divina nos hace poseer. Todo se lo debemos a los más pobres. Nos deberíamos convencer de que no somos propietarios de los bienes que poseemos, sino que sólo somos administradores. Los bienes materiales tienen un valor social según el principio de su destino universal (Catecismo n.º 2404). Ya nos advierte San Juan: «*Si uno tiene bienes del mundo y, viendo a su hermano en necesidad, le cierra sus entrañas, ¿cómo va a estar en él el amor de Dios?*» (1Jn 3,17). Esta llamada al compartir solidario de los propios bienes, debe resonar todavía más plenamente en países como el nuestro, de clara mayoría cristiana, porque socorrer a los pobres, es un deber de justicia antes que de caridad, y con las limosnas podemos subvenir a las urgencias, tales como los refugiados y los lugares destruidos por las guerras, así como tantos otros lugares del mundo que necesitan de nuestra comunión de bienes efectiva. Compartir es una bella aspiración del creyente.

Las características propias de la limosna cristiana son que sea secreta, sin llamar la atención ni esperar a los reconocimientos humanos, y que sea hecha para gloria de Dios y para el bien de los hermanos. No es pura filantropía, sino expresión concreta de la «caridad», la virtud teologal que presupone la conversión interior al amor a Dios y a los hermanos, por imitar a Cristo, y sabiendo que «*hay más dicha en dar que en recibir*» (Hch 20,35). Cada vez que compartimos nuestros bienes con el necesitado, por amor a Dios, experimentamos que es en el amor donde existe la plenitud del vivir, y recuperamos más de lo que hemos dado, en bendición, paz, satisfacción interior y alegría. La limosna hasta nos predispone al perdón de los pecados puesto que dice San Pedro, «*mantened un amor intenso entre vosotros, porque el amor tapa una multitud de pecados*» (1Pe 4,8). También nos educa a la generosidad del amor, y al amor más grande, el que llega hasta el darse uno mismo, del todo. Lo que da valor a la limosna es el amor, que inspira formas distintas de entrega, según las posibilidades y condiciones de cada uno, y que reconoce en los pobres la presencia del mismo Jesucristo.

† Joan-Enric Vives  
Arzobispo de Urgell

## La Parròquia de Guissona molt implicada en l'acollida de refugiats ucraïnesos



Càritas oferint el suport de la comunitat cristiana de Guissona als nouvinguts

La Parròquia de Guissona, juntament amb l'Ajuntament, Càritas diocesana, empreses privades i particulars, han acollit en les darreres setmanes 157 persones procedents d'Ucraïna. Els darrers, el dissabte 12 de març, procedents d'un

avió humanitari apadrinat per Open Arms i Fundació Solidaire. La majoria de persones han estat acollides en unitats familiars, ja que molts tenen família a Guissona i a l'àrea immediata. Són 91 adults i 66 menors, que han estat empadronats a l'Ajuntament per poder tenir accés a la sanitat. Han estat acollits en 71 unitats familiars i pel moment només ha calgut facilitar dos pisos de lloguer a les persones acollides: la resta estan amb familiars seus. La comunitat ucraïnesa a Guissona és important i s'ha organitzat des del primer moment de la crisi.

El Capellà responsable de la comunitat ucraïnesa de Guissona, el P. Taras Kogut, ha pogut retornar d'Ucraïna, on estava de visita amb el seu fill en el moment d'esclatar el conflicte. El P. Taras Kogut va fer un llarg viatge des de Polònia, amb trams fets a peu i altres en tren, i va arribar el dissabte 12 de març a Guissona, amb un gran grup de refugiats. El seu fill no va poder sortir del país. Mn. Ramon Balagué, Rector de Santa Maria de Guissona, ha explicat l'alegria de la comunitat greco-catòlica ucraïnesa i de la comunitat catòlica pel retorn. Mn. Balagué és qui representa la parròquia a la comissió gestora de l'acollida de refugiats.

► **L'Hospitalitat de Lourdes planifica el 42è pelegrinatge el 30 de maig.** La Junta de l'Hospitalitat Diocesana de la Mare de Déu de Lourdes d'Urgell es va reunir, el dia 15 de març a la Parròquia de Sant Pere de Ponts, presidida per la Presidenta Sra. Dolors Trilla Botines i pel Consiliari i Viceconsiliari, Mn. Ignasi Navarri i Mn. Pere Morales, amb una pregària inicial per la pau a Ucraïna.

A la reunió es va planificar el 42è pelegrinatge al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes, que si Déu ho vol, tindrà lloc els dies 30 i 31 de maig i 1 de juny. Els membres

de la Junta van mostrar el seu desig que, enguany, es pugui reprendre el pelegrinatge després de la crisi sanitària que n'ha impedit la realització els darrers 2 anys. També es va preparar la celebració de la 24a Pasqua del Malalt que està prevista que tingui lloc al Principat d'Andorra el 21 de maig i el pelegrinatge de les diòcesis amb seu a Catalunya al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat el proper dia 14 de maig.

En el torn d'informacions, el representant de la Parròquia de Santa Maria de Guissona va exposar a la Junta el treball que la



parròquia està duent a terme en favor dels refugiats, juntament amb l'Ajuntament, Càritas diocesana i parroquial de Guissona, empreses privades i particulars, que ha permès acollir en les darreres setmanes 157 persones procedents d'Ucraïna.

## TWITTER DEL PAPA FRANCESC

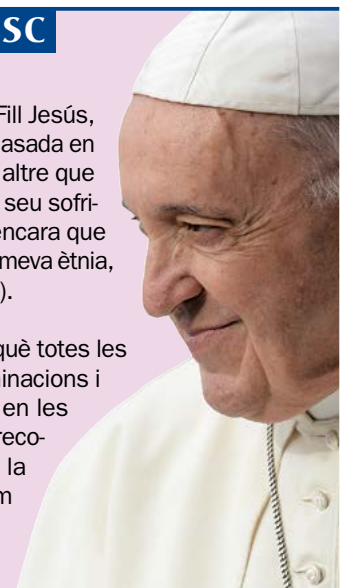


**@Pontifex:** «Davant la nostra fragilitat, el Senyor no retrocedeix. No roman en la seva beata eternitat i en la seva llum infinita, sinó que es fa pròxim, es fa carn, descendeix a les tenebres. Heus aquí l'obra de Déu: venir entre nosaltres» (2 de gener).

**@Pontifex:** «Quants malalts i quantes persones ancianes viuen a les seves cases i esperen una visita! El ministeri de la consolació és responsabilitat de tot batejat, conscient de la paraula de Jesús: «Vaig estar malalt i em van visitar» (Mt 25,36)» (4 de gener).

**@Pontifex:** «Donant-nos al seu Fill Jesús, Déu ens ofereix una fraternitat basada en l'amor real, capaç de trobar a l'altre que és diferent a mi, de compadir el seu sofriment, d'acostar-se i cuidar-lo, encara que no sigui de la meua família, de la meua ètnia, de la meua religió» (4 de gener).

**@Pontifex:** «Preguem junts perquè totes les persones que sofreixen discriminacions i persecucions religioses trobin en les societats en les quals viuen el reconeixement dels seus drets i de la dignitat que neix del fet que som germans i germanes» (4 de gener).



# Primera presentació pública del volum XX de la revista *Urgellia* a La Seu d'Urgell



Mons. Vives durant la presentació, amb el Dr. Alturo (imatge esquerra) i Mn. Benigne Marquès (imatge dreta)



**El volum XX de l'anuari- revista *Urgellia* es va presentar públicament el dia 16 de març al vespre, un acte que es va dur a terme a la sala d'actes del Seminari de La Seu d'Urgell que fou presidit per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i per l'Arxiver diocesà i Secretari de la revista, M.I. Degà del Capítol i Arxiver, Mn. Benigne Marquès.**

La presentació comptà amb una conferència del doctor en paleografia Dr. Jesús Alturo, que parlà de la importància de la documentació relacionada amb els Arxius Capitulars d'Urgell, especialment pel que fa referència als inicis de la llengua catalana, i més en concret, dels primers documents en la nostra llengua. La conferència que impartí portava el títol de «Els primers textos en llengua catalana: noves dades i hipòtesis».

El volum XX d'*Urgellia* s'ha fet «In memoriam» de Mn. Enric Moliné i Coll, que nasqué a La Seu d'Urgell el 1933 i que traspasà el passat 2021, i que fou soci fundador de la Societat Cultural Urgel·litana, col·laborador de la revista diocesana *Urgellia* i estudiós dels Arxius Diocesà i Capitular d'Urgell, en els que participà en llur catalogació i ordenació.

En un acte previ al matí, a l'Arxiu Diocesà, l'obra s'havia presentat en sessió d'estudi al Consell d'Estudis de la revista *Urgellia*. A l'acte hi van participar els nous membres designats pel Patronat de la Fundació Societat Cultural Urgel·litana, que és qui edita la revista.

## Amb molt material sobre Sant Ot

El número XX d'*Urgellia* s'obre amb els treballs sobre el *Diplomatari de Santa Maria d'Organyà* entre

1151-1200, realitzats per Ramon Ordeig i Josep M. Marquès, que tanquen les tres tandes d'estudi realitzats per aquests estudiosos fins a l'inici del segle XIII; tres treballs del mateix Mn. Benigne Marquès sobre el catàleg dels documents de l'Arxiu Capitular d'Urgell, els pergamins de Santa Maria de Guissona i sobre els textos hagiogràfics de la vida i miracles de Sant Ot, Bisbe d'Urgell entre 1095 i 1123.

Els treballs vinculats amb la figura de Sant Ot ocupen un espai important del llibre: hi ha —a més del citat de Mn. Benigne Marquès— un treball inèdit

sobre «El culte de Sant Ot en l'Església d'Urgell» de Mn. Pere Pujol i Tubau; una de Montserrat Pagès sobre una «Nova mirada al penó romànic de Sant Ot, de la Catedral d'Urgell»; un treball de Lluís Obiols i Carmen Xam-Mar sobre «La ciutat d'Urgell i el patronatge municipal de culte a Sant Ot».

També cal citar els treballs sobre «Els testaments del segle XIII de l'Arxiu Capitular d'Urgell: fons de pergamins i cartulari de la catedral» a càrrec de Carles Gascón; sobre «El mercader de La Seu d'Urgell, Pere Ferran, de la Seu a la Mediterrània, 1293», a càrrec de Carme Batlle; un treball de Montserrat Moli sobre «Les desamortitzacions a l'Alt Urgell»; un treball de Joan Florensa, Aniol Noguera i Eduard Puigventós sobre els «Regests d'autògrafs de Josep de Calassanç (1587-1589)»; i un treball de Carmen Xam-Mar sobre «El bisbe Francisco Antonio de la Dueña y Cisneros 1797-1817 i la fundació amb els primers anys de vida de la Casa d'Exposits d'Urgell».

L'anuari *Urgellia* és la màxima publicació de la Fundació Societat Cultural Urgel·litana. Comprèn estudis monogràfics, edicions de textos i documents, inventaris de manuscrits, i altres treballs sobre esglésies i obres d'art, corresponents a l'àmbit i territori de l'antic bisbat d'Urgell.

## Reunió del Patronat de la Fundació Societat Cultural Urgel·litana

El dia 14 de març, a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell, va tenir lloc la reunió ordinària del Patronat de la Fundació Societat Cultural Urgel·litana, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives.

Mn. Benigne Marquès, Arxiver capitular d'Urgell, presentà, als patrons el XX volum de l'anuari *Urgellia* que el dia 16 de març seria presentat a la societat al Seminari diocesà d'Urgell. Mn. Benigne informà als patrons que aquest volum s'ha fet «In memoriam» de Mn. Enric Moliné, i dels detalls dels treballs d'investigació que s'han dut a terme i publicat, amb gran abundància de material sobre Sant Ot i el seu culte. A la



Presentació de l'edició de la revista als membres del Consell d'Estudis de la Fundació Societat Cultural Urgel·litana

reunió de la Junta del Patronat es va proposar i acceptar el nomenament d'alguns nous estudiosos perquè passin a ser membres del Consell d'Estudis de la Fundació Societat Cultural Urgel·litana.

► **Seguiment del Patronat del Col·legi Sant Ermengol.** El dia 15 de març es va reunir a la seu de l'escola, el Patronat del Col·legi Sant Ermengol d'Andorra la Vella, presidit per S.E. l'Ar-

quebisbe i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives, i la Ministra d'Educació i Ensenyament Superior, M.I. Sra. Ester Vilarrubla. Hi assistiren tots els membres i s'excusaren dos patrons.

Hi participaren la Directora i la compta de l'escola. Es va informar sobre el desenvolupament del curs 2021-2022, i es va aprovar el balanç econòmic de l'any 2021. També es van

prendre decisions sobre contractes de professorat i es van conèixer les necessitats i les previsions a tenir en compte per al proper curs escolar.

## LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

**4. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8, 12-20]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

**5. ■ Dimarts** [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona set-

mana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

**6. ■ Dimecres** [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat.

**7. ■ Dijous** [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Joan Baptista de la Sa-

lle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev. fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

**8. ■ Divendres** [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Joan d'Organyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.; sant Amanci; sant Dionís.

**9. ■ Dissabte** [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. Santa Maria

de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

**10. ■ Diumenge vinent**, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setmana) [Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56 (o bé, més breu: 23,1-49)]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, màrtir.

# Diumenge V de Quaresma (C)

## COMENTARI

«Tampoc jo no et condemno. D'ara endavant no pequis més»



Una de les escenes més boniques de l'Evangeli és la que llegim avui. Es tracta d'una dona sorpresa cometent adulteri: la culpa és clara. I ara, els mestres de la Llei i els escribes volen que Jesús es pronunciï. Com ells s'encarreguen de recordar Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. Què dirà Jesús? El mateix evangelista subratlla que li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Si diu que no s'han d'apedregar es posa clarament contra Moisès; i si diu que sí, tota la seva fama de bondados i amic dels pecadors se'n va en orris. Però Jesús troba una tercera via que sorprèn a tots: Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres. Abans d'acusar els altres hem de mirar si nosaltres no som tan pecadors com ells. I aquí, almenys van ser sincers: S'anaren retirant l'un darrere l'altre: van reconèixer el seu pecat. I ara Jesús, l'únic innocent, l'únic que podia apedregar-la pregunta si algú l'ha condemna i en dir que no, ell afirma clarament: Tampoc jo no et condemno. Jesús sap que ha pecat per això li diu: Ves-te'n i d'ara endavant no pequis més. Però ell no ha vingut a condemnar sinó a salvar, a fer possible la conversió, a donar una nova oportunitat de triar el bé. L'amor és perdonar, alliberar del pecat, donar una nova esperança. En aquest sentit podem entendre les paraules de la primera lectura: No recordeu més els temps passats, les coses antigues: estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer. La cosa nova és l'infinít amor de Déu fins i tot als pecadors i que s'ha fet real i concret en Jesús. Pau ens convida a perdre tot avantatge a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. El meu desig és conèixer Crist. Això vol dir deixar la vellura de voler condemnar els altres i, en canvi, saber perdonar com Jesús, iniciar un món nou on regna el perdó i una vida nova. Aquest és el camí de Jesús: és també el nostre? Si realment volem un món sense pecat, desfem-nos primer del nostre pecat!

Mn. Jaume Pedrós

### ► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui feu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

### ► Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

### ► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he vingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols soc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

### ► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

### ► Lectura del libro de Isaías (Is 43,16-21)

Esto dice el Señor, que abrió camino en el mar y una senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, la tropa y los héroes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino en el desierto, corrientes en el yermo. Me glorificarán las bestias salvajes, chacales y avestruces, porque pondré agua en el desierto, corrientes en la estepa, para dar de beber a mi pueblo elegido, a este pueblo que me he formado para que proclame mi alabanza».

### ► Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

### ► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos:

Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo considero basura con tal de ganar a Cristo y ser hallado en él, no con una justicia mía, la de la ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Todo para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, con la esperanza de llegar a la resurrección de entre los muertos. No es que ya lo haya conseguido o que ya sea perfecto: yo lo persigo, a ver si lo alcanzo como yo he sido alcanzado por Cristo.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Solo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, hacia el premio, al cual me llama Dios desde arriba en Cristo Jesús.

### ► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?». Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo. Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra». E inclinándose otra vez, siguió escribiendo.

Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer en medio, que seguía allí delante.

Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?». Ella contestó: «Ninguno, Señor». Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más».